

Qui dia passa any empeny

«Vendre's la llengua per mantenir la poltrona va comportar que 3.000 persones es manifestessin per recordar-li a Àngel Ros que el català no es subhasta, a banda també d'una estirada d'orelles del Síndic de Greuges»

El resultat de les eleccions municipals de l'any passat va deixar palès que aquest mandat estava cridat a ser completament diferent atès que 3 de cada 4 lleidatans donaven l'esquena al govern socialista després de 13 anys amb el mateix alcalde i 35 anys de règim monocolor. Tanmateix, res més lluny de la realitat.

Davant la voluntat de canvi expressada a les urnes en pro d'una nova forma de gestió, assentada en la transparència, la participació i el diàleg, el PSC ha seguit governant amb opacitat, vivint d'esquenes al carrer, fent i desfent a costelles dels ciutadans i consolidant els tics *d'ordeno i mando* habituals.

Sorprenentment, un any després, a Lleida tot segueix igual i continua imperant allò de *qui dia passa, any empeny*. Això sí, amb la sensació que a cada bugada perdem un llençol. Si el cas Camps i la polèmica per no recolzar el 9N van marcar el mandat passat, en aquesta nova etapa, el pacte PSC-Ciudadanos va encetar un conflicte que ha traspassat línies vermelles. Vendre's la llengua per mantenir la poltrona va comportar que 3.000 persones es manifestessin per recordar-li a Àngel Ros que el català no es subhasta, a banda també d'una estirada d'orelles del Síndic de Greuges.

El paer en cap ha estat el primer alcalde en Democràcia a qui s'ha reprovat per la seva gestió econòmica basada en estirar més el braç que al màniga. No es poden anar autoritzant factures per prop de 2 milions d'euros sense consignació econòmica prèvia. Ni tampoc es poden anar posant pantalles per veure els partits de futbol de la Roja, a compte de la ciutadania, quan s'ha decidit en comissió que no hi ha diners per fer front a aquesta despesa.

Així mateix, tot i que havia de ser el mandat de la participació, ens hem trobat amb què s'ha demanat la dimissió del regidor que havia de fomentar el debat i el diàleg. No una, sinó tres vegades.

I foment del consens també és el que falta per impulsar un model estratègic de comerç. Costa molt entendre que, després de més de 13 anys al capdavant de l'Ajuntament, fins ara el paer en cap no hagi posat damunt la taula la necessitat d'elaborar un model comercial per a la ciutat? Què s'ha fet, doncs, al llarg d'aquesta dècada llarga en matèria de desenvolupament econòmic i industrial?

I parlant d'esperar, fins quan seguirem tenint el dubtós honor d'encapçalar el rànquing de municipis amb l'IBI més car de l'estat, malgrat que els serveis que rebem els veïns i veïnes de Lleida no estiguin a l'alçada del molt que aportem a les arques municipals?

I podríem seguir i seguir.

Queda ben clar que estem davant d'un règim agònic, d'un model esgotat que està al servei de l'alcalde i del seu equip, i no pas al servei de la ciutat, fent bona la frase *?Per als amics, el favor, per als altres, n'hi ha prou amb la llei?*.

Davant aquesta situació, nosaltres seguirem trepitjant el carrer que no trepitja l'equip de govern municipal, escoltant i treballant perquè Lleida avanci, generi oportunitats per a tothom i sigui un referent dins del nostre país.

Continuarem posant l'accent fins aconseguir una Paeria propera, amb una gestió responsable,

transparent i sanejada, que doni resposta a les inquietuds reals de les persones, que estigui al servei de tots, i que aposti per projectes i prengui decisions que permetin anar endavant.

Perquè la ciutat no pot esperar més. Cal virar el rumb i redreçar amb urgència per evitar un altre any perdut. ¶